

Ispovest novinara Marka Lopušine - drugi deo

PROGONILI ME DARKO, ARKAN, BOGOJA, ČUME I LEGIJA

Beogradski publicista Marko Lopušina, autor desetak knjiga o srpskom podzemlju bio je svedok događaja u mafiji i zato postao nepoželjan u njihovom okruženju

ARKANOVA PRETNJA

Sve te susrete i priče pakovao sam pet godina u knjigu kojoj sam unapred dao naslov "Ubij bližnjeg svog", i koja danas ima tri toma i deset izdanja.

Knjigu "Ubij bližnjeg svog" posvetio sam mom ocu Svetozaru M. Lopušini, bivšem komandiru milicije u Brusu. Kada je moja majka Rada pročitala, rekla je:

- Nisam znala da je ovo moje dete ovako hrabro!

A to dete imalo je tada 45 godina.

Nisam joj priznao da, ipak, nisam bio toliko hrabar, koliko sam mogao, da sam smeo. Iz knjige sam, a da to niko nije tada znao, izvadio poglavlje koje je nosilo naziv "Covek zvani Arkan". Uradio sam to na lični zahtev Željka Ražnatovića, koji mi je, još 1993. godine, u kancelariji Stranke srpskog jedinstva, u Ulici Srpskih vladara u Beogradu rekao:

- Pa, šta i ako sam bio delinkvent, i ako sam radio za Udbu, ali ti to ne smeš više da pišeš!

- Razumem - odgovorio sam i istog popodneva precrtao ovo poglavlje.

Željka Ražnatovića sam više puta sretao u prolazu, pre nego smo se lično upoznali. Pokazivali su mi ga u "Amadeusu", a viđao sam ga na Marakani sa "Delijama". U našim novinama se pojavljuje sredinom osamdesetih, kao čovek prgave naravi. Posle nekih tuča, izveden je na sud, gde je zabeleženo da je Željko Ražnatović rekao:

- Ja sam radnik Saveznog SUP-a!

Iza toga se širila fama da ga je lično Stane Dolanc, ministar federalne policije vadio iz istražnog zatvora. I da je Arkan zapravo bio čovek SDB SSUP-a za likvidacije političkih emigranata u Nemačkoj i Belgiji. Ta priča je već bila publikovana u "Dugi" kroz svedočenja raznih povratnika iz nemačkog podzemlja, pa sam je ja koristio za jedan tekst, kada je 1990. godine Arkan uhapšen u Dvoru na Uni i prebačen u zatvor Remetinac. Taj tekst je bio razlog njegovog gneva i pretnji koje mi je upućivao.

Nas dvojica smo se bolje

upoznali na Osnivačkoj skupštini Stranke srpskog jedinstva 1992. u hotelu "Interkontinental". Za mene je Željko Ražnatović bio "heroj" ulice i rata. Čovek sa sedamnaest imena i dve biografije, javnom i tajnom. Trudio sam se da proniknem u obe. Više napadan, nego hvaljen, poštovan i strahopoštovan.

U emigraciji se pričalo da je Ražnatović ubio petoricu ljudi. Nabeđivali su ga da je likvidirao i Stjepana Đurekovića. To je izmislio "Crveni Džems Bond", odnosno Nurif Rizvanović, agent KOS, JNA i BND. Hrvatska i švedska štampa je, iz dosijea nemačke tajne policije BND pisala o Arkanovim napadima na šiptarske lidere u Belgiji.

Sve je to bio deo kontraverzne biografije Željka Ražnatovića, koju Arkan nije želeo lično da autorizuje. A to sam na svojoj koži i osetio.

Moja svastika Stana K. je godinama bila šef Bifea u Narodnoj skupštini Srbije. Kada je Arkan postao poslanik Stana je u njegov kabinet nosila sokove i kafu. Arkan je voleo je da časka sa mojom svastikom. Tako se barem ona meni hvalila. Pričao joj je o deci i o svojim vučjaci-ma. Najmlađa Maša je trebalo u junu 1993. da napuni tri godine. Nju je najviše pominjao i Arija, svog vučjaka koji je preminuo. Jednog juskog dana, međutim, dok je čitao "Ekspres politiku" i moj feljton o političkoj emigraciji, poslanik Željko Ražnatović je Stani rukom pokazao na jedan tekst i rekao:

- Pogledaj šta sve ovi novinari pišu o meni. Ovaj ga baš pretera, glavu ću da mu odšrafim!

Stana je pogledala tekst i potpis ispod njega. Pisalo je: Marko Lopušina. Odmah je, sva uzbuđena rekla:

- Nemojte Arkane. To je moj zet!

Bio sam tog jutra kod kuće kada me svastika sva usplahirana zvala telefonom:

- Joj, zete, malo je falilo da nagrabiš. Arkan je ljut na tebe i rekao da će glavu da ti odšrafi. Jedva sam ga smirila. Rekao mi je da ti izvučem uši kao magarcu! Nismo dugo razgovarali telefonom. Glumio sam mirnoću, jer nisam želeo da se uzbuđuje. Ubeđivao sam je da se Arkan

Ko je Marko Lopušina

POTOMAK DROBNJAKA

Marko S. Lopušina je novinar i publicista. Lopušine su Trebješko bratstvo Jokanovića iz plemena Drobnojaci. Imalo je i nadimak Lopušine, jer je junak Vuk "sekao turske glave kao lopure"...

Rođen 1951. godine u Raškoj, Srbija. Završio osnovnu školu i Gimanziju u Brusu, i Fakultet političkih nauka u Beogradu.

Radio u listu "Sekundarne sirovine" kao novinar i urednik, u listu "Zdravo" kao novinar, u magazinu "Intervju" od 1981. kao novinar, urednik, a 1997. bio i glavni urednik. A potom urednik u magazinu "Profil". Danas je reporter lista "Nedeljni telegraf". Uvršćen u knjigu "Ko je ko u Srbiji".

Član Udruženja novinara SRJ i član Udruženja ribolovaca. Dobitnik je Godišnje nagrade UNS "Laza Kostić" za 2002 i Zlatnog prstena UNS za 2004. godinu. Član Kongresa srpskog ujedinjenja iz SAD i član asocijacije Srpska veza iz Beograda.

Autor je 33 knjige o jugoslovenskoj tajnoj policiji, o stranim špijunima u SFRJ i SRJ, o jugoslovenskom podzemlju. U Bostonu treba da izađe iz štampe prevod knjige "CIA protiv Jugoslavije" i "Balkanska smrt" na engleskom. A u Parizu se priprema izdanje knjige o Radovanu Karadžiću na francuskom. Marko Lopušina je priredio knjige "Autobiografija Mire i Slobodana Pavlovića: Idi sine ali se ne vraćaj" i autobiografiju Nikole Kavaje "Komandos". Više producirana ima ideju da po Markovoj knjizi o Željku Ražnatoviću snimi film "Arkan".

šalio. A Stana nije želela da je kolege u Narodnoj skupštini Srbije slušaju kako "spašava zeta od poslanika Arkana".

Četiri godine kasnije, Arkan mi je sve oprostio. Posle njegove čuvene konferencije za novinare u MPC u Beogradu 1997. godine, fotografisali smo se zajedno sa Milomirom Marićem, kome je, takođe, slao "prijateljske" poruke.

SUROVE PORUKE

Nije to bila jedina nevolja koju sam imao zbog knjige "Ubij bližnjeg svog". Ilija Stanić, Udbin likvidator i ubica Maksa Luburića u Španiji, javio mi je iz Sarajeva da me čeka na Bašaršiji da me sredi kao što je to uradio sa Luburićem. Štanglom po glavi. Iz Italije sam dobio preteće pismo o osveti u krvi. Jedan Beograđanin mi je pred svedokom rekao, da će me ubiti, ako ga opet budem stavio u knjigu.

Mnogi penzionisani obaveštajci su me psovali što sam objavio imena pripadnika tajne policije. Neki od njih su više uznemiravali mog recenzenta dr Obrena Đorđevića nego mene, što mi je bilo strašno žao. Nisam verovao da policajci mogu da budu takve kukavice, iako sam znao da se mnogi skrivaju od sopstvene prošlosti i pate zbog nečasnih akcija koje su obavljali za platu. Takvi su mi poručivali telefonom:

- Videćeš ti svog boga!

Sve ove pretnje moja žena Jelena je shvatila ozbiljnije nego ja, jer sam gotovo svakog jutra ispravljao polomljeno poštansko sanduče, u kome su mi neki momci ostavljali koje kakve poruke. Tada sam već imao i knjigu o jugoslovenskom podzemlju "Ubij bližnjeg svog 3" u kojoj sam pokazao da su mnogi veliki kriminalci zapravo bili i veliki saradnici policije. To se nekima nije svidelo, pa su me opominjali lomljenjem sandučeta ili bušenjem guma, na autu, koji nikad ja nisam vozio.

Zato tada nisam bio zaplašen, ali sam se posle duplog "gumi defekta" u jesen 1997. godine ozbiljno uplašio. Neko nam je tako stručno odvio šrafove na prednjim točkovima, da su sa povećanjem brzine, mogla oba da otpadnu i da se Jelena i ja

nađemo prevrnuti na asfaltu ili u jendeku.

Tu nameštajku je Jelena kao iskusan vozač otkrila na pola puta prema surčinskom aerodromu, jer me je vozila na avion. Osetila je da joj volan šeta, a auto podrhtava. Smanjila je brzinu i nekako stigla do Surčina. Odatle smo pozvali dvojicu prijatelja, koji su došli da je čuvaju i vrte kući, dok sam ja odleteo u Podgoricu na službeni put. Kada sam se vratio ispričala mi je da su na točkovima bili odvrnuti po tri šrafa, do samog kraja, a po jedan je ostavljen čvrsto zavijen. Cilj je bio da prilikom ubrzanja, usled opterećenja ovi učvršćeni šrafovi popucaju i točkovi otpadnu, a auto se prevrne. I danas kada ulazim u "stojadina" šutiram gume da vidim da li su točkovi dobro pričvršćeni.

BATINE U ČIKAGU

Najgore sam prošao u Čikagu, pred zimu 1997. godine, kada sam nokautiran u mrkloj noći. Desetak godina u SAD tragam za najvećim srpskim likvidatorom Bogojom Panajotovićem. On je u Čikagu, tako ga srpski emigranti optužuju, ubio pisca Dragišu Kašikovića i njegovu pastorku devetogodišnju Ivanku Milošević. Zao plaćeni ubica Udbe i FBI, ovaj niški kafedžija je ušao u Program zaštite SAD. Promenio je fizički izgled i preselio se u Kolorado. A kako su mi pričali Nikola Kavaja i Mimir Radovanović, viđan je i u Kaliforniji.

Sredinom devedesetih Panajotović je bio komšija vojvodu Momčilu Đujiću u San Markosu. Tada je koristio ime Bob Pant. Išao sam u San Markos kod vojvode, u nadi da će mi pomoći da uđemo u kuću Bogoja Panajotovića, ali me pop Đujić oterao:

- Marš napolje - besneo je vojvoda Momčilo Đujić.

Njegov telohranitelj Luka, prosto me izneo kroz vrata.

Dušan Lopušina

Nastavak u sledećem broju